

[Knud Jespersen.]

det er menneskets interesser, dets sundhed, der er i højsædet. Vi vil ikke være med til at gøre andet og mere, hvor der bare er en minimal risiko for det modsatte. Vi må sige ganske klart, at fællesmarkedets energipolitik har været lige så begavet eller ubegavet som den danske energipolitik, og den har ikke givet os noget, hvis man ser bort fra de svære problemer, Vi må nu kontakte alle de lande, der har ressourcer, forhandle for at sikre billige, effektive forsyninger, der ikke kan trues af afpresning, og som ikke kan trues af monopolerne.

Mølgaard (DR):

Jeg vil gerne til en begyndelse sige tak til handelsministeren for den redegørelse, vi fik her i tinget i går, og jeg føler også trang til at rette en tak videre til hans medhjælper i og uden for ministeriet for den meget omfattende serie data, vi fik lagt på bordet umiddelbart inden påsken. Der er såmænd også grund til at takke en lang række organisationer og enkeltpersoner, der derudover har forsynet folketingets partier og folketingets medlemmer med oplysninger om synspunkter på de problemer, som vi her har oppe til debat. Det har tilsammen med den orientering, den debat, der har fundet sted i massekommunikationsmidlerne, i høj grad illustreret, at der inden for eksperternes kreds er overordentlig modstridende synspunkter og vurderinger. Det har nok en gang illustreret, at sagkundskaben ikke består af en entydig masse af enige mennesker, men at sagkundskaben kun består af folk, der behersker teknologien, uden at de af den grund får ensrettede meninger.

Der er behov for debat på grundlag af de forskellige opfattelser, og jeg kan ikke undlade at fremkomme med det hjertesuk, at jeg på et enkelt isoleret område må efterlyse, at vi indfører amerikanske tilstande i dansk politik, nemlig ved at etablere høringinstitutioner med fuld offentlighed omkring. Jeg tror, det ville have været nyttigt, om vi havde haft en sådan høringsinstitution her i folketinget netop omkring dette emne.

De mange fremskrivninger og prognoser, som vi er blevet forsynet med, er i det væsentlige baseret på perspektivplan II og det er vel egentlig ikke så underligt, i betragt-

ning af at den simpelt hen er regeringens fremskrivningsplan. Jeg skal ikke for alvor tage hul på den debat, der følger senere her i tinget om PP II, men lad mig bemærke, at når vi nu ved, at ressourcerne er begrænsede, og at problemerne teknologisk, økologisk, biologisk er svært håndterbare, så må vi stille os det spørgsmål: hvad skal vi med denne evige vækst?

Det forekommer i hvert fald tankevækkende at tænke tilbage til 1930'erne, hvor vi havde en langt, langt lavere produktion. Der var faktisk nogle, der ikke havde til det daglige brød dengang, der var nogle, der var relativt velbærgede, og der var nogle, der var fantastisk rige. Nu har vi nået en langt, langt højere produktion, vi er nået frem til, at brødet er reddet for alle, men for en god portion mennesker er der heller ikke mere end lige til det daglige brød. Nogle er blevet bedre bjærgede, nogenlunde velgarderede, og så er der nogle, der er blevet enormt rige. Går vi videre til 1990 og firdobler vort elforbrug til den tid, hvad opnår vi så? Formentlig at det daglige brød lige akkurat vil være garanteret for en masse, i kraft af at man har fortsat denne tendens med trusler om arbejdsløshed som i 1930'erne, hvis ikke væksten fortsattes, nogle vil være lidt bedre garderet, og nogle få vil være ganske enormt rige.

Denne vækstfilosofi, som man hylder, idet man anvender gulerodsprincipper med løfte om bedre tider, og hvis det ikke virker, så lidt trusler om arbejdsløshed til at prikke bagi, giver god anledning til at støjle og stille spørgsmålet: hvor langt skal vi gå videre ad denne vej? Er det ikke fordelingsproblemer, der skal sættes i højsædet? Er det ikke løsningen af fordelingsproblemerne, der er det essentielle?

Selv om ressourcerne rækker langt, hvis vi vil spille på alle strenge, og selv om der er reserver til fremdrage, som vi endnu ikke har fundet eller endnu ikke har teknologi til at udnytte, så må vi erkende, at vi kommer til at leve med knaphedsfænomener. Vi vil komme til at leve med dem, fordi der foreligger en så ujævn fordeling af verdens ressourcer. Der er nogle få, der har sat sig på flæsket, og vi kan være sikre på, at de vil benytte sig af det.

På det internationale plan er der visse flæskeluser, der endnu er ledige. Det drejer